

Το Μακεδονικό και η αθλιότητα της αριστεράς

February 14, 2019 by [theblast](#)

ι) Το κίνημα του νέο-σκοταδισμού και οι συνιστώσες του

Τον τελευταίο ένα χρόνο, η ανακίνηση του Μακεδονικού ζητήματος έχει δημιουργήσει ένα ισχυρό αντιπολιτευτικό ρεύμα εθνικιστικής υφής ενάντια στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Σε αυτόν τον ένα χρόνο έχει αναπτυχθεί ένα μεγάλο κοινωνικό κίνημα κατά της συμφωνίας για τη λύση του ονοματολογικού της γείτονος, που πήρε μάλιστα και αντικυβερνητικό χαρακτήρα. Η σύσταση του κινήματος αυτού είναι θολή από τη πρώτη στιγμή της συγκρότησης του, αντιπροσωπεύοντας μια ευρεία και πολύμορφη πολιτική και κοινωνική γεωγραφία.

Από τη μια έχουμε την αξιωματική αντιπολίτευση να κινητοποιεί την ευρύτερη κομματική της βάση, με τη συνδρομή πολλών ΜΜΕ, φίλα προσκείμενων σε αυτήν, η οποία αξιωματική αντιπολίτευση φυσικά έχει αρκετούς λόγους να εντάξει κάτι τέτοιο στην ατζέντα της, με προεξάρχοντα την πρόκληση κοινωνικής αναταραχής ενάντια στην κυβέρνηση. Από την άποψη αυτή εκμεταλλεύεται, και, εργαλειακά το ζήτημα του Μακεδονικού, ενώ πολύ πιθανόν αν ήταν στην κυβέρνηση να υποχρεούταν λόγω συνθηκών να εφαρμόσει το ίδιο δείγμα πολιτικής που εφαρμόζει και ο ΣΥΡΙΖΑ. Στην ίδια κατεύθυνση κινητοποιούνται και πολλές διαφορετικές φωνές του νέο- φιλελεύθερου πολιτικού και μιντιακού μπλοκ, που επίσης έχουν περισσότερους από έναν λόγο να θέλουν μια κυβερνητική αποσταθεροποίηση. Έχουμε παράλληλα τους μηχανισμούς της ελληνορθόδοξης εκκλησίας, και των διάφορων μηχανισμών, οργανώσεων, παρά-οργανώσεων αλλά και επίσημων εκπροσώπων της, να κινητοποιούν τη κοινωνική βάση των πιστών, εκπροσώπους απόστρατων αξιωματικών στρατού ξηράς, ναυτικού ή αεροπορίας και συλλόγους φίλων στρατού και ενόπλων δυνάμεως να απευθύνονται στο δικό τους στρατόκαυλο κοινό, τις κάθε είδους εθνικιστικές διακλαδώσεις (από τη σοβαρή πλέον, αλλά ακόμα μάχιμη κοινοβουλευτική Χρυσή Αυγή, μέχρι τις πιο ριζοσπαστικές και εξτρεμιστικές ακροδεξιές οργανώσεις και γκρουπούσκουλα), μια ευρύτερη κοινωνική βάση ψεκασμένων που αποτελούν το κοινό κόμματων και οργανώσεων όπως οι ΑΝΕΛ το ΛΑΟΣ και η Ελλήνων Συνέλευσις του Αρτέμη Σώρρα, ένα πληθυσμιακό κράμα πατριδόπληκτων που ζουν ακόμα στο κλίμα του 2004 και των ξέφρενων κιτς πανηγυρισμών για τη νίκη της Εθνικής Ελλάδος (που περιλαμβάνουν αρχαιοελληνικές στολές, περικεφαλαίες, μακιγιάζ στο χρώμα της εθνικής σημαίας και διάφορες άλλες ηλιθιότητες) αλλά και κόμματα της πατριωτικής έξω-κοινοβουλευτικής αριστεράς όπως η Λαϊκή Ενότητα του Παναγιώτη Λαφαζάνη και η Πλεύσης Ελευθερίας της Ζωής Κωνσταντοπούλου. Να σημειωθεί επίσης πως το στίγμα τους υπέρ των εκδηλώσεων διαμαρτυρίας για το Μακεδονικό δίνουν στο δημόσιο διάλογο και επιφανείς καλλιτεχνικές περσόνες κοινής αποδοχής είτε με ομιλίες τους, όπως στην περίπτωση του αριστερού Μίκη Θεοδωράκη, είτε με παρεμβάσεις τους υπέρ της συλλογής υπογραφών για διενέργεια δημοψηφίσματος με αφορμή τη Συμφωνία των Πρεσπών όπως στην περίπτωση της γνωστής ερμηνεύτριας-στιχουργού Αφροδίτης Μάνου που ανακοίνωσε ότι έχουν υπογράψει γνωστά ονόματα όπως ο μουσικοσυνθέτης Σταύρος Ξαρχάκος, οι τραγουδιστές Βασίλης Παπακωνσταντίνου, Λαυρέντης Μαχαιρίτσας, Γιάννης Κότσιρας, Μανώλης Μητσιάς, ο ηθοποιός Θοδωρής Αθερίδης, ο σεναριογράφος και ηθοποιός Μιχάλης Ρέππας, η δημοσιογράφος, Σεμίνα Διγενή και άλλοι. Σε δηλώσεις επίσης κατά της Συμφωνίας έχουν προχωρήσει και γνωστοί επιχειρηματίες-παράγοντες του κόσμου του ποδοσφαίρου, όπως ο Μαρινάκης ενώ σε πολλές περιπτώσεις, ομάδες οπαδών έχουν διακριτά συμμετάσχει σε διαμαρτυρίες, έχουν αναρτήσει πανό σε αγώνες ή έχουν εκδώσει ανακοινώσεις για το θέμα.

Έχει ενδιαφέρον να δούμε επίσης το πώς διαμορφώνεται αυτό το κίνημα σε επίπεδο πρακτικών μέσα σε αυτόν τον ένα χρόνο. Από τη μία έχουμε τις μαζικές συγκεντρώσεις και συλλαλητήρια σε πόλεις όπως η Αθήνα και η Θεσσαλονίκη, οι οποίες σημειώνουν σταδιακή ύφεση με αποκορύφωμα την ημέρα ψήφησης του επίμαχου νομοσχεδίου, όπου οι διαδηλωτές ήταν αναμφισβήτητα ελάχιστοι. Δεν πρέπει, ωστόσο, να μας διαφεύγει ότι οι μαζικές κινητοποιήσεις αυτές, στο πικ τους ακούμπησαν το όριο του μισού εκατομμυρίου το Ιανουάριο του 2018 στη Θεσσαλονίκη (σε αντιδιαστολή με τις αντισυγκεντρώσεις, οι οποίες στο πικ τους συγκέντρωσαν μόλις 2.000 με 2.500 άτομα στα Προπύλαια το Φλεβάρη του 2018). Διακρίνεται επίσης μια αυξανόμενη συγκρουσιακή διάθεση των διαδηλωτών, η οποία από τη μία υποκινείται από τις ακροδεξιές συνιστώσες του κινήματος αυτού, από την άλλη όμως δεν γίνεται και να μην παρατηρήσουμε πως στη συγκέντρωση στο Σύνταγμα στις 20/01/2019, οι συγκρούσεις με την αστυνομία ήταν αρκετά μαζικές και δυναμικές. Επιπλέον, μέσα σε αυτόν τον ένα χρόνο, έχουμε δει να εξελίσσονται στο περιθώριο των συγκεντρώσεων καταδρομικές επιθέσεις εναντίον ελευθεριακών και αυτό-οργανωμένων χώρων του ευρύτερου αντί- εξουσιαστικού και ανταγωνιστικού κινήματος (άλλες πιο πετυχημένες και άλλες όχι), μεμονωμένες επιθέσεις κατά μεταναστών ή προσβολές εβραϊκών μνημείων αλλά και μια αναβίωση πρακτικών διαμαρτυρίας, που είχαμε ξαναδεί στα χρόνια των μετωπικών αντί-

μνημονιακών αγώνων, που περιλαμβάνουν στοχοποιήσεις βουλευτών στις περιφέρειες τους και απόπειρες σαμποτάζ ομιλιών πολιτικών σε εκδηλώσεις, ενώ εσχάτως παρακολουθήσαμε και το φαινόμενο των μαθητικών καταλήψεων με αφορμή το μακεδονικό.

Θα πει κανείς όλα αυτά δεν έχουν καμία σημασία. Οι διαδηλώσεις και οι συγκεντρώσεις αυτού του έτους ήταν πολύ πιο αναιμικές σε σχέση με αυτές του '92, οι φασίστες πολλά από τα σκηνικά τα έκαναν με την ανοχή ή την κάλυψη των μπάτσων, οι εθνικιστικές καταλήψεις δεν εξαπλώθηκαν σε όλα τα σχολεία ενώ σε αντίθεση με το παρελθόν πλέον ο αντιφασιστικός λόγος εκφράστηκε πολύ πιο εξωστρεφώς, πολύ πιο δυναμικά και πολύ πιο συγκροτημένα. Αρκεί αυτό για να εφησυχαστούμε;

Είναι γεγονός ότι το κίνημα κατά της Συμφωνίας των Πρεσπών, βρίσκεται επί του παρόντος, σε μια κατακόρυφη από-μαζικοποίηση καθώς η αδυναμία του να μπλοκάρει τη Συμφωνία επέφερε απογοήτευση προφανώς σε μεγάλο κομμάτι της βάσης του. Την ίδια απογοήτευση που προκλήθηκε και από την αδυναμία του αντί- μνημονιακού μετώπου να μπλοκάρει την ψήφιση των μνημονιακών νομοσχεδίων. Ωστόσο, όπως και στην τελευταία περίπτωση υπήρχαν ευρύτερες ριζοσπαστικοποιήσεις ατόμων που ζυμώθηκαν στα γεγονότα και απογοητεύτηκαν από την κατάληξη τους, έτσι υπάρχουν, κι αν μην έχουμε καμιά αμφιβολία επ' αυτού, και τώρα. Πέραν αυτού έχει τεράστια σημασία ότι ενώ διανύουμε μια εποχή, όπου γενικά τα κοινωνικά κινήματα είναι αποδυναμωμένα και μαζικές αντικυβερνητικές διαδηλώσεις έχουν να εκδηλωθούν από το 2012, ξαφνικά η πολιτική ατμόσφαιρα και ο δημόσιος λόγος φορτίζονται για τόσο καιρό, και με τέτοια ένταση, πάνω σε μια ατζέντα τέτοιου προσανατολισμού, που οπωσδήποτε κάτι θα μείνει πίσω. Κι αυτό το κάτι στην περίπτωση αυτή θα έχει το στίγμα του εθνικισμού.

Από την πλευρά της η Κυβέρνηση έχει να επιχαιρεί ότι λύνει ένα χρόνιο πρόβλημα μεταξύ των δύο χωρών με τρόπο που να μην υπερβαίνει τη λεγόμενη εθνική γραμμή, προωθώντας ένα αφήγημα περί ειρηνικής συνεργασίας και συναδέλφωσης των δύο λαών, ενώ η αντιπολίτευση την κατηγορεί ότι παραβίασε την εθνική γραμμή διαπραγματεύσεων πάνω στο ζήτημα παραχωρώντας πράγματα που δεν έπρεπε, όπως η γλώσσα και η ιθαγένεια, και σύσσωμος ο λαϊκοδεξιός, ακροδεξιός, χριστιανορθόδοξος και πατριωτικός χώρος, κραυγάζουν πως ξεπουλήθηκε η Μακεδονία μας.

Παράλληλα κομμάτια της αριστεράς εμμένουν να αναγνωρίζουν τη Συμφωνία αυτή, αποκλειστικά ως ένα νταραβέρι της Κυβέρνησης με το NATO προκειμένου να προσδεθεί η χώρα πιο στενά στο άρμα του ευρω-ατλαντικού ιμπεριαλισμού με την ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στο δυτικό στρατιωτικό συνασπισμό και την περαιτέρω περικύκλωση της Ρωσίας στα Βαλκάνια (για να είμαστε δίκαιοι βέβαια κάποιες αριστερές συνιστώσες τολμούν να ψελλίζουν δειλά δειλά τον τελευταίο καιρό κριτικές θέσεις περί ενίσχυσης της Ελληνικής θέσης στο Βαλκανικό χώρο).

Αξίζει ωστόσο να ξεχωρίσουμε τις δηλώσεις εκείνες του ΚΚΕ και διαφόρων στελεχών του, το οποίο προχώρησε κιάλας σε κινητοποιήσεις κατά της Συμφωνίας των Πρεσπών (με το δικό του πλαίσιο πάντα βέβαια και φροντίζοντας να παραμείνει μακριά από τις μαζικές κεντρικές συγκεντρώσεις), οι οποίες προστέθηκαν στο σύνολο εκείνων των δηλώσεων, των προερχόμενων από τα αριστερά, οι οποίες μιλούν για “σκοπιανό” αλυτρωτισμό, και για πλαστή δημιουργία μειονοτικού μακεδονικού ζητήματος από τις δυνάμεις της ΕΕ και του NATO. (Βλ. <https://www.iefimerida.gr/news/473967/kke-skarfalose-stin-akropoli-ta-terastia-pano-kata-tis-symfonias-ton-prespon-eikona>)

Η στάση του ΚΚΕ, και αρκετών άλλων κομματιών της αριστεράς, και δη της λεγόμενης αντί- ιμπεριαλιστικής αριστεράς, παίζει το δικό της ρόλο στη γενικευμένη διάδοση του εθνικιστικού παροξυσμού των ημερών μας όπως θα δούμε και παρακάτω. Για να κατανοήσουμε όμως καλύτερα το μέγεθος της ηθικής και πολιτικής κατάπτωσης της επίσημης κομμουνιστικής και αντί- ιμπεριαλιστικής αριστεράς είναι σημαντική πρώτα μια πρόχειρη ιστορική αναδρομή.

ii) Η Μακεδονία είναι μία;;;

Πλέον είναι δύσκολο να αμφισβητηθεί η έντονη παρουσία του σλαβικού στοιχείου στο γεωγραφικό χώρο, που διαδοχικά η Ρωμαϊκή, η Βυζαντινή και η Οθωμανική αυτοκρατορία, αναγνώριζαν διοικητικά ως επαρχία της Μακεδονίας, ήδη από τον 6ο αιώνα Μ.Χ. (κι αυτό γιατί προκύπτουν όλο και περισσότερα στοιχεία που το πιστοποιούν). Για οποιονδήποτε πληθυσμό με τόσο βαθιές ρίζες σε μια περιοχή, ρίζες που μετρούν κοντά 1.500 χρόνια, δε μπορεί παρά να θεωρείται αυτονόητο το δικαίωμα του στον αυτοπροσδιορισμό τους βάση γεωγραφίας. Οι συγκεκριμένοι σλαβόφωνοι πληθυσμοί της Μακεδονίας λοιπόν, είναι Μακεδόνες, όχι επειδή έλκουν την οποιαδήποτε καταγωγή τους από την αρχαία μακεδονική φυλή του Μεγάλου Αλεξάνδρου (αυτά είναι πράγματι εθνικιστικές μπουρδες), αλλά ακριβώς επειδή για σχεδόν δυο χιλιετίες, γενιές επί γενιών τους γεννήθηκαν, μεγάλωσαν και πέθαναν σε μακεδονικό έδαφος. Επειδή η Μακεδονία πλέον

έχει καταστεί και γη των δικών τους πατέρων, άρα σύμφωνα και με αυτήν την πιο εκλαϊκευμένη ερμηνεία, και δική τους πατρίδα.

Το όποιο πρόβλημα λοιπόν σε σχέση με αυτόν τον πληθυσμό, που defacto έχει κατεκτημένη την μακεδονική εντοπιότητα, ξεκινάει από πολύ νωρίς και δεν είναι στην πραγματικότητα το πώς θα αυτό-προσδιορίζεται, αλλά το που θα ανήκει. Κι αυτό γιατί είχε την ατυχία να ριζώσει σε ένα γεωγραφικό μήκος και πλάτος των Βαλκανίων που έμελε να αποτελέσει ήδη από τα τέλη του 19ου αιώνα, μήλον της έριδος για τρία νεοσύστατα εθνικά κράτη, τα οποία δεν είναι άλλα από το Ελληνικό, το Σερβικό και το Βουλγαρικό. Καθένα από τα τρία αυτά νεογνά κράτη επιθυμούσαν το μεγαλύτερο κομμάτι της μακεδονικής πίτας, όσο αυτή ακόμα ήταν Οθωμανική επαρχία, και όπως είναι γνωστό εκείνη την εποχή οι Μεγάλες Δυνάμεις ήταν κάπως πρόθυμες να αναγνωρίσουν νέα εθνικά κράτη, αρκεί φυσικά αυτά να μετατρέπονταν σε προτεκτοράτα τους, και να μπορούσαν βεβαίως να φέρουν αξιόπιστους ισχυρισμούς σχετικά με την εθνική καταγωγή του πληθυσμού στο εσωτερικό τους. Δεν είναι τυχαίο που από τα μέσα του 19ου αιώνα αρχίζουν να κυκλοφορούν διαφορετικές απογραφές που ανάλογα την προέλευση τους παρουσιάζουν διαφορετικά δημογραφικά αποτελέσματα: οι ελληνικές δείχνουν πλειοψηφία ελληνόφωνων ορθοδόξων, οι σερβικές πλειοψηφία σλαβόφωνων ορθοδόξων, και η Βουλγαρία πλειοψηφία βουλγαρόφωνων ορθοδόξων ακολούθων της Βουλγαρικής Εξαρχίας. Μαζί με τα δημογραφικά μαγειρέματα που αποσκοπούσαν στο να παρουσιάζει καθένα από τα τρία αυτά κράτη μια δική του πλειοψηφική μειονότητα εντός της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, πήγαινε και η αντίστοιχη προπαγάνδα και προσηλυτισμός των κατοίκων της περιοχής, σε ένα ανταγωνισμό για την επικράτηση κάποιας εθνικής συνείδησης εκ των τριών, έναντι των άλλων. Ταυτόχρονα με την διεκδίκηση της περιοχής επομένως έχουμε και την διεκδίκηση των πληθυσμών που διαμένουν σε αυτήν, οι οποίοι είναι εξαιρετικά αναμειγμένοι μεταξύ τους.

Αυτό που στην ουσία έχουμε δηλαδή, είναι μια καταφανής άρνηση των τριών αυτών κρατών, ακόμα και να εξετάσουν σε μια υποθετική βάση, την πιθανότητα δημιουργίας ενός νέου αυτόνομου κράτους στην περιοχή της Μακεδονίας, που θα τα αποκόψει από τα εδάφη που θεωρούν προνομιακά δικά τους. Στα χρόνια του λεγόμενου Μακεδονικού αγώνα και των Βαλκανικών πολέμων ο ανταγωνισμός Ελλάδας, Σερβίας, Βουλγαρίας επί της Μακεδονίας περιλαμβάνει ακραία φαινόμενα βίας, τρομοκρατίας και εθνοκαθάρσεων εις βάρος του σλαβομακεδονικού στοιχείου, προκειμένου είτε να αναγνωρίσει κάποια από τις τρεις αυτές δυνάμεις ως μητρική πατρίδα, είτε απλά να εγκαταλείψουν τα πάτρια εδάφη τους, είτε τέλος να «εξαφανιστούν» με κάποιο τρόπο από το χάρτη, σταματώντας να αποτελούν πρόβλημα.

Δεν είναι τυχαίο ότι η εξέγερση των πληθυσμών αυτών που είχε προηγηθεί το 1903, με σκοπό την διεκδίκηση της αυτονομίας τους από την Οθωμανική αυτοκρατορία, έτυχε σκληρής και αιματηρής καταστολής με την αρωγή των παραπάνω κρατών, και ιδιαίτερα του ελληνικού, στις Οθωμανικές αρχές. Το ότι το κίνημα του Ίλιντεν υπήρξε αυτονομιστικό και επιχείρησε να κινηθεί μακριά από σχέσεις επιρροής με οποιοδήποτε από τα τρία γειτονικά κράτη το επιβεβαιώνουν πρώτα από όλα οι διακηρύξεις των Τσεντραλιστών που υπήρξαν δυναμική πρωτοπορία στην εξέγερση: “Αφού πρώτον ο λαός διαφωτισθή περί της καταστάσεώς του, πρέπει να διδαχθή ότι, εν η περιπτώσει αλλαγής αυτή θα αντικατασταθή υπό νέου καθεστώτος παρέχοντος τελείας εγγυήσεις ασφαλείας ζωής και τιμής, αλλά προς επιτυχίαν τούτου πρέπει να κατηχηθή ότι έχει ανάγκην πολέμου καλώς ωργανωμένου και δυναμένου να διαρκέση πολύν χρόνον. Καθ’ ην ώρανγίνηται η κατήχησις, όταν υπάρχουν και Τούρκοι πρέπει να εμπνεύσητε ότι αποβλέπετε προς εν καθεστώς συνταγματικόν παρέχον εγγυήσεις απονομής δικαιοσύνης εξ ίσου εις όλας τας τάξεις και φυλάς και να επιστήσητε την προσοχήν του λαού εις αυτό το σημείον. Καθ’ ον χρόνον διαφωτίζετε τα πνεύματα των πολεμιστών δεν πρέπει να παραμελήτε να επισύρητε την προσοχήν αυτών επί του Μακεδονικού ζητήματος υπό έποψιν διεθνών. Πρέπει να εθίσσητε αυτούς να μη αναμένωσικαμμίανβοήθειαν παρά της Ρωσσίας, Αυστρίας, Βουλγαρίας, Σερβίας και Ελλάδος, αλλά να βασίζωνται επί της ίδιας αυτών δυνάμεως. Πρέπει ν’ αναπτύξετε αυτοίς ότι η ελευθερία δεν δίδεται ως ελεημοσύνη εις τους λαούς αλλ’ αυτή αποκτάται δια των όπλων, και όταν το όπλον ευρίσκεται εις την χείρα τότε και η δύναμις αυξάνει” [...]“δεν πρέπει να εξαπατάται εκ των λόγων ότι θα δυνηθή να απαλλαγή του ζυγού, είτε διά της Βουλγαρίας, είτε διά τινος άλλης δυνάμεως, απ’ εναντίας πρέπει να έχη την πεποίθησιν ότι διά των εν δουλεία μεν διατελουσών, αλλ’ εσχάτως διοργανωθεισών ιδίων αυτού δυνάμεων θα δυνηθή ν’ ανακτήση την ανεξαρτησίαν αυτού” [...]Πρέπει, σημειώνεται, να διαφωτισθή ο λαός περί του Μακεδονικού ζητήματος υπό διεθνή έποψιν και να πεισθή ότι η Μακεδονία ένεκα λόγων εθνολογικών είναι αδύνατον να προσαρτηθή εις οιονδήποτε άλλο κράτος. Είναι ανάγκη να διαφωτισθή ο λαός ότι σκοπός των ομόρων κρατών δεν αποβλέπει εις την απολύτρωσιν αυτού αλλ’ εις την διά προσαρτησεως επαύξησιν της χώρας των διά διαμελισμού της Μακεδονίας. Η ιδέα της ενώσεως των Βαλκανικών κρατών θα χρησιμεύση ως βάσις προς ένωσιν αυτών, τα δε ειρημένα κράτη πρέπει να πεισθώσιν ότι η σωτηρία όλων εν τούτω έγκειται, η Μακεδονία θέλει

χρησιμεύση ως κέντρον της Ενώσεως ταύτης”. (Λιθοξόου Δημήτρης, Η Επανάσταση του Ίλιντεν, <http://www.lithoksou.net/p/2-i-epanastasi-toy-ilinten>)

Με το τέλος των Βαλκανικών πολέμων και τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου το 1913 η Μακεδονία ως γεωγραφικός χώρος διαμοιράζεται στα τρία, με την Ελλάδα να κερδίζει το πιο προνομιακό κομμάτι της, αυτό που βλέπει στο Αιγαίο. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι στα τρία διαμοιράζεται και ο σλαβομακεδονικός πληθυσμός που διέμενε στα εδάφη που τριχοτομήθηκαν κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ο κουρδικός πληθυσμός διαμοιράστηκε στο τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου στα τέσσερα δηλαδή, σε Τουρκία, Ιράκ, Ιράν, και Συρία. Και όπως συμβαίνει σε όλες τις περιπτώσεις έτσι και στην περίπτωση του Σλαβομακεδονικού πληθυσμού ακολουθήθηκε το γνωστό *modus operandi* αφομοίωσης μειονοτικών πληθυσμών που περιλαμβάνει ανελέητη πλύση εγκεφάλου για την εμπέδωση της νέας εθνικής ταυτότητας τους, απαγόρευση ομιλίας της μητρικής τους γλώσσας με την απειλή διώξεων, αλλαγές στην ονομασία τοπωνυμίων, χωριών κωμοπόλεων ακόμα και πόλεων, βία και τρομοκρατία που μπορεί να κυμαίνεται από απλούς τραμπουκισμούς μέχρι δολοφονίες και βιασμούς, αυθαίρετες απαλλοτριώσεις ακίνητων περιουσιών όπως αγροτικές γαίες ή κατοικίες και παράνομους εποικισμούς. Μια πολιτική γνωστή και ως «πολιτική Ισραήλ» καθώς το κράτος του Ισραήλ, ως το πιο κακό και μοχθηρό κράτος από όλα τα κράτη του ντουιιά, μόνο αυτό εφαρμόζει αυτές τις πρωτότυπες τακτικές.

Στην περίπτωση της Ελλάδας, έως και το 1940, οι σλαβομακεδόνες της ελληνικής Μακεδονίας υπέστησαν όλα τα παραπάνω με αποκορύφωμα τις εκτεταμένες εκτοπίσεις τους και τους παράνομους εποικισμούς στα εδάφη τους κατά την περίοδο υποδοχής των εκατοντάδων χιλιάδων εκτοπισμένων Ποντίων από την Οθωμανική αυτοκρατορία το 1914, και του ενάμιση εκατομμυρίου προσφύγων της Μικράς Ασίας μετά το 1922 και τη Μικρασιατική καταστροφή. Μάλιστα όλα τα παραπάνω τα κατάγγελλαν οι έλληνες κομμουνιστές της εποχής και φυσικά και το ΚΚΕ, ιδιαίτερα τη δεκαετία του 1930, γιατί αυτό επέβαλε η στρατηγική της Τρίτης Διεθνούς την εποχή εκείνη. Ωστόσο, είτε εκπορευόταν από έξω, είτε όχι, η στάση των κομμουνιστών εκείνης της εποχής υπήρξε πραγματικά προοδευτική, διεθνιστική και θαρραλέα (καθώς κόστισε πολλές διώξεις, εξορίες, φυλακίσεις και ήταν και από τους βασικούς λόγους ψήφισης του Ιδιώνυμου).

Είναι χαρακτηριστικές οι αφηγήσεις του Ριζοσπάστη της εποχής για τα τεκταινόμενα εις βάρος του μακεδονικού πληθυσμού: “Χωρίς άλλο δεν υπάρχει άλλος λαός απ’ το μακεδονικό – μέσα στη Βαλκανική που να βασανίστηκε όσο αυτός. Πάνω από 50 χρόνια βρίσκεται κάτω από διαρκή διωγμό – εξόντωση. Στην αρχή ο βούρδουλας της τούρκικης εξουσίας, ύστερα της ελληνικής και βουλγάρικης. Απ’ τη στιγμή που επενέβησαν η βουλγαρική, σερβική και ελληνική κεφαλαιοκρατία για να πάρουν υπό την “προστασία” τους Μακεδόνες, αρχίζει μια πιο τρανή συμφορά. Η εποχή των συμμοριτών, ανταρτών και κομιτατζήδων θα παραμείνει στην ιστορία σαν μια περίοδος άγριου πρωτοφανούς διωγμού της μακεδονικής μειονότητας. Ολόκληρες δεκάδες ετών, έσφαζαν, έκαιαν, σκότωναν, ρήμαζαν σε βάρος του μακεδονικού λαού. Θα περάσουν χρόνια ακόμα πολλά κι ο Μακεδόνας θα μιλάει με τον μεγαλύτερο αποτροπιασμό για τη θηριωδία των Τσακαλάρωφ, των Καπετάν Ζάκηδων και Βάρδηδων. Ολόκληρα χωριά βάρθηκαν με αίμα που έρευσε ποταμηδόν. Ήρθαν κατόπιν οι βαλκανικοί πόλεμοι. Ελληνική, βουλγάρικη και σέρβικη κεφαλαιοκρατία συναγωνίστηκαν ποια να καταπιέσει πιο πολύ, ν’ αρπάξει, να εξοντώσει. Κι αυτά όλα εν ονόματι του “πατριωτισμού”, της “απελευθέρωσης υπόδουλων αδελφών” και σε βάρος ενός λαού – της μακεδονικής εθνότητας – που ούτε βουλγάρικος, ούτε ελληνικός, ούτε σέρβικος είναι, παρά μακεδονικός. [...]Μιλάνε λανθασμένα πολλές φορές για βουλγάρικη μειονότητα μέσα στην καπιταλιστική Ελλάδα ή για ελληνική μειονότητα μέσα στην επίσης καπιταλιστική Βουλγαρία. Δεν είναι σωστό. Στη Μακεδονία, τη βουλγαροκρατούμενη, την ελληνοκρατούμενη, τη σερβοκρατούμενη δεν υπάρχουν Έλληνες, ούτε Βούλγαροι, ούτε Σέρβοι. Υπάρχουν Μακεδόνες (φυσικά δεν μιλάμε για εκείνους που εγκαταστάθηκαν τελευταία στη Μακεδονία). Αρκεί και μια απλή επίσκεψη στους κάμπους και τα βουνά της Μακεδονίας (Καστοριά, Φλώρινα) για να το νοιώσεις. Την απάντηση αυτή την παίρνεις ακόμα απ’ τα ήθη και τα έθιμά τους, που δεν είναι καθόλου ελληνικά, ούτε βουλγαρικά, ούτε σερβικά. [...]Το πρώτο λοιπόν συμπέρασμα: Δεν έχουμε να κάνουμε με Έλληνες ή Βούλγαρους ή Σέρβους της Μακεδονίας, παρά με μακεδονικό λαό, με μακεδονική μειονότητα, που παρ’ όλα τα χτυπήματα, παρ’ όλες τις καταπιέσεις διατηρεί την οικονομική και εθνική της οντότητα, τον ιδιαίτερο πολιτισμό της. Έχει εν τοιαύτη περιπτώσει και εθνική συνείδηση ο μακεδονικός λαός; Το πράγμα είναι πολύ φανερό μα και αποδειχνεται και από ντοκουμέντα.

Ενδεικτικά είναι όσα περιγράφει ο Ριζοσπάστης της εποχής και για όσα υπομένουν οι σλαβομακεδόνες της Σερβικής και Βουλγαρικής Μακεδονίας: “Και φυσικά αυτά τα βασανιστήρια δεν τα υφίστανται μονάχα οι Μακεδόνες που ζουν κάτω απ’ την εξουσία της ελληνικής μπουρζουαζίας. Τα ίδια περνούν κι οι Μακεδόνες που ζουν στις βουλγαροκρατούμενες και σερβοκρατούμενες περιοχές. Η βουλγαρική κυβέρνηση του λεγόμενου σλαβικού συνασπισμού – μαζί και οι αγροτοφασίστες – με τη βοήθεια της Ο.Ρ.Ι.Μ., της οργάνωσης των κομιτατζήδων, βασανίζει κυριολεκτικά τους φτωχούς Μακεδόνες. Παραδείγματα: Στις περιφέρειες Πετριτσίου και Νευροκοπίου δεν υπάρχουν ούτε ίχνη “ελευθεριών”. Παντού

εδώ κυβερνούν οι κομιτατζήδες. Έχουν επιβληθεί επί πλέον στη ράχη της φτωχολογιάς και οι “μαύροι” λεγόμενοι φόροι. Τα στελέχη των κομιτατζήδων εδώ είναι ανώτεροι υπάλληλοι και διευθυντές των καπνικών εταιριών κλπ. Κάθε διαμαρτυρία κατά της καταπίεσης πνίγεται στο αίμα. Αφού φανταστείτε, σε πληθυσμό 180 χιλιάδες δολοφονήθηκαν δύο χιλιάδες Μακεδόνες μέσα σε εννέα μόνο χρόνια. Εργάτες και αγρότες των άλλων περιφερειών που κρίνονται “επικίνδunami” στέλνονται στο Πετρίτσι, όπου οι ορδές του αρχικομιτατζή Μιχαήλωφ τους καθιστούν “ακίνδunους” – δολοφονώντας τους ακόμα. Μόλις τον περασμένο μήνα πάνω από 300 άτομα εγκατέλειψαν το Νευροκόπι – σπίτια χωράφια κλπ. – κι έφυγαν σ’ άλλες περιφέρειες για να γλιτώσουν απ’ τους κομιτατζήδες, που τους έθεσαν εκτός νόμου. Κι η φασιστική μπότα του βασιλιά Αλέξανδρου της Σερβίας δεν πάει πίσω. Από τότε που εγκαθιδρύθηκε η ανοιχτή φασιστική δικτατορία δολοφονήθηκαν 1.500 Μακεδόνες, καταδικάστηκαν 3.400 σε διάφορες βαριές ποινές καταναγκαστικών έργων και πολλές χιλιάδες πέρασαν κατά περιόδους απ’ τις φυλακές. Να μια ωχρή, ωχρότατη εικόνα των μαρτυριών που τραβάει η μακεδονική εθνότητα, είτε βρίσκεται στα νύχια της ελληνικής κεφαλαιοκρατικής, είτε της σερβικής, είτε της βουλγαρικής. Το βέβαιο είναι πως η κάθε μία συναγωνίζεται την άλλη στην καταπίεση σε βάρος των φτωχών Μακεδόνων για τους εκμεταλλευτικούς της σκοπούς.” (Λιθοξόου Δημήτρης, Το ΚΚΕ υπερασπίζεται την εθνική μακεδονική μειονότητα – κείμενο του Ριζοσπάστη του 1932 [2008], <http://www.lithoksou.net/p/kke-yperaspizetai-tin-ethniki-makedoniki-meionotita-keimeno-toy-rizospasti-toy-1932-2008>)

Το ελληνικό κράτος λοιπόν (όπως και το σερβικό και το βουλγαρικό) έκανε από την πρώτη στιγμή τα πάντα ώστε οι σλαβομακεδόνες της ελληνικής Μακεδονίας να μην αποκτήσουν ποτέ τους μειονοτική συνείδηση, να μην ιδρύσουν δικούς τους συλλόγους πνευματικής και πολιτιστικής κληρονομιάς, να μην διατηρήσουν την ιδιαιτερότητα μιας αλλόγλωσσης συμπαγούς κοινότητας και πάνω από όλα να μην διατηρήσουν ίχνος από την ιστορική τους μνήμη ως σλαβικός πληθυσμός με μακεδονική εντοπιότητα.

Το ΚΚΕ στάθηκε η μόνη πολιτική δύναμη εντός της χώρας που τολμούσε όπως φάνηκε παραπάνω να θέτει ζήτημα μακεδονικής μειονότητας κάτι το οποίο, ανεξάρτητα από το ποια συμφέροντα εξυπηρετούσε, δεν παύει να είναι ένα δείγμα προοδευτικών και ριζοσπαστικών αξιών. Την περίοδο του εμφυλίου πολέμου μάλιστα πολλοί σλαβομακεδόνες επάνδρωσαν το ΔΣΕ συγκροτώντας μάλιστα διακριτό μακεδονικό σώμα στο εσωτερικό του, με διακηρυγμένες τις αρχές της μακεδονικής αυτονομίας κάτι που όχι μόνο ήταν υπό όψιν της ηγεσίας του κόμματος, αλλά πολύ περισσότερο αφηνόταν να διαφανεί ότι σε περίπτωση νίκης του ΔΣΕ θα εξεταστεί και αυτό το θέμα. Όμως η νίκη δεν ήρθε. Το ΚΚΕ έχασε, ο δημοκρατικός στρατός συνετρίβη, και οι πλειοψηφία των μαχητών που επέζησε, ανάμεσα τους χιλιάδες σλαβομακεδόνες, κατέληξαν πολιτικοί πρόσφυγες στις ανατολικές χώρες της Σοβιετικής Ένωσης. Μεταπολιτευτικά και αφού δρομολογήθηκε η ομαλή επιστροφή τους στην χώρα, οι σλαβομακεδόνες αντάρτες μαχητές του ΔΣΕ και οι απόγονοι τους εξαιρέθηκαν με το ΚΚΕ να μην βγάζει άχνα. Και από εκεί και μετά η κατρακύλα της αριστεράς δεν έχει τελειωμό πάνω στο συγκεκριμένο θέμα.

iii) Η αριστερή όψη της αθλιότητας

Είναι δεδομένο ότι η αριστερά και το ΚΚΕ δεν έχασαν μόνο στρατιωτικά στον εμφύλιο. Το 1949 οι κομμουνιστές έχασαν και επί του πεδίου της ιδεολογικής μάχης μένοντας καταδικασμένοι στην μαζική συνείδηση ως «εθνοπροδότες», «εαμοβούλγαροι», «σλαβόφιλοι», «εγκληματίες κατά του έθνους» και άλλα τέτοια κομψά. Η μετεμφυλιακή περίοδος δεν χαρακτηρίζεται μονάχα από τη συνέχιση των διώξεων, των εξοριών, των φυλακίσεων, των βασανιστηρίων, των εκτελέσεων ή και των ύποπτων δολοφονιών, αλλά και από την επικράτηση της νέας ελληνικής ιδεολογίας της εθνοφροσύνης, που συνταιριάζει με έναν ιδιαίτερο ελληνικό τρόπο, το ψυχροπολεμικό κλίμα της εποχής, τον δυτικισμό, και τον αντί- κομμουνιστικό αντί- ολοκληρωτισμό.

Είναι κατανοητό ότι μετά από 25 χρόνια απολύτου κυριαρχίας της ιδεολογίας της εθνοφροσύνης στο ελληνικό πολιτικό σύστημα (1949-1974), και προκειμένου κατά τον ιστορικό συμβιβασμό της ελληνικής εκδοχής, να ξανά ενταχθεί εντός κοινοβουλευτισμού και εντός δημοκρατικού τόξου, η αριστερά στην πιο επίσημη εκδοχή της, δε θα δίσταζε να προχωρήσει σε πλήρη σχεδόν αποδοχή των βασικών γραμμών της δεξιάς στα λεγόμενα εθνικά θέματα. Έχει λοιπόν σημασία να ανιχνευθεί η επιπλέον στροφή της αριστεράς προς τον συντηρητικό πατριωτισμό που δεν μπορεί παρά να εκληφθεί ως μια ακόμα γονυκλισία του πλήρως υποταγμένου στις αστικές και εθνικιστικές δυνάμεις ΚΚΕ. Το βασικό μεταπολιτευτικό αφήγημα της αριστεράς, με το οποίο φροντίζει να χτυπά τη δεξιά τη εθνοφροσύνης και του εθνικισμού, είναι αυτό που της παραχώρησαν οι συγκυρίες (και ως εκ τούτου εκ φύσεως οπορτουνιστικό) και συγκεκριμένα η τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974.

Έκτοτε επιστρατεύει εκ νέου την επιχειρηματολογία περί εθνικιστικής ανευθυνότητας που προκαλεί εθνικές καταστροφές, αθροίζοντας τα τεκταινόμενα στην Κύπρο (την ευθύνη των οποίων έφερε η Δικτατορία των Συνταγματαρχών), με την καταστροφή της Σμύρνης το 1922 (και τον επακόλουθο ξεριζωμό 1.500.000 προσφύγων), και με τον εθνικόφρων δωσιλογισμό της κατοχικής περιόδου και της πλήρους ενσωμάτωσης του στον εθνικό κορμό μετά το 1945 για την καταπολέμηση του κομμουνιστικού κινδύνου.

Για να ειπωθεί πιο απλά, για να μπορεί η αριστερά να παίζει ξανά μπάλα στα ίσια την δεξιά, στο τερέν του πατριωτισμού, και να αντιστρέψει το κλίμα όλων των προηγούμενων δεκαετιών, ξαναχρησιμοποίησε την παλιά καλή συνταγή του “ οι καλοί πατριώτες είμαστε εμείς, οι κακοί και δήθεν πατριώτες εσείς”.

Το αφήγημα αυτό, που θα αποτελέσει κεντρικό αφήγημα της αριστεράς σε όλη τη μεταπολιτευτική περίοδο, δεν είχε ενοχλήσει και πάρα πολύ το παραδοσιακό δεξιό πολιτικό κόσμο που ήθελε να αποτινάξει από πάνω του τη ρετινιά της Χούντας και να υιοθετήσει μια πιο πολύ αστικό-δημοκρατική αύρα. Ενοχλούσε κυρίως το περιθώριο των φιλοβασιλικών, φιλοχουντικών, χριστιανοκεντρικών και κάθε είδους ακροδεξιών μορφωμάτων που μιλούσαν, και μιλούν ακόμη, για μεταπολιτευτική πολιτική ηγεμονία της αριστεράς. Πέραν τούτου η ίδια η αριστερά περιορίστηκε στο στείρο αντί-αμερικανισμό και τον αντί-ιμπεριαλισμό σταματώντας να προκαλεί το εθνικό αίσθημα περαιτέρω, και άρχισε συστηματικά να αποφεύγει να αποδομήσει εθνικούς μύθους που χαλκεύουν τις ιστορικές συνειδήσεις των μαθητών όλες αυτές τις δεκαετίες.

Η ηρωοποίηση της προσωπικότητας του Μεγάλου Αλεξάνδρου και η εξιδανίκευση της μεγάλης μακεδονικής αυτοκρατορίας με την δήθεν συνεισφορά της στη διάδοση του πολιτισμού και του ελληνικού πνεύματος στους “βαρβάρους”, η υιοθέτηση της πλήρους αντί-επιστημονικής θεωρίας περί αναλλοίωτου και αμετάβλητου τρισχιλιετούς ελληνισμού (την οποία βεβαίως υιοθετεί και την περίοδο της Εθνικής αντίστασης, αρκεί να διαβάσει κανείς τους λόγους του Βελουχιώτη για να το διαπιστώσει) οι εθνικοί μύθοι περί σκληρής θρησκευτικής καταπίεσης των χριστιανών στην Οθωμανική αυτοκρατορία και της πανηγυρικής συμμετοχής της εκκλησίας στην εξέγερση του 1821, καθώς και των κρυφών σχολειών, η αποσόβηση των εθνοκαθαρτικών σφαγών αμάχων πληθυσμών στον ευρύτερο γεωγραφικό χώρο της Οθωμανικής Μακεδονίας από ελληνικές παραστρατιωτικές οργανώσεις, και η σιωπή για τα ελληνικά εγκλήματα πολέμου εναντίον τούρκων αμάχων πληθυσμών κατά την ιμπεριαλιστική Μικρασιατική εκστρατεία (που αν δεν είχε αποτύχει ίσως η Ελλάδα να είχε τη θέση που έχει σήμερα η Τουρκία στη νοτιο-ανατολική μεσόγειο), είναι κάποια από τα χαρακτηριστικά ζητήματα που λόγω τακτικής τα περισσότερα κομμάτια της αριστεράς αποφεύγουν να θίξουν σε μια κεντρική αντιπαράθεση για να αποφύγουν την επανάληψη παλιών κατηγοριών ως εθνομηδενιστές, εαμοβούλγαροι, εθνοπροδότες, κτλ.

Προφανώς, και προς τιμήν τους, έχουν υπάρξει όλα αυτά τα χρόνια, αριστεροί και εν γένει προοδευτικοί διανοητές, ιστορικοί, αρθρογράφοι, μελετητές ή ερευνητές που μιλούν ακόμα για όλα αυτά. Αλλά μεμονωμένα και διακριτικά. Η κεντρική αντιπαράθεση σε αυτά τα ζητήματα είναι σαν να έχει απαγορευτεί, και αποφεύγεται όπως ο διάολος το λιβάνι. Επιπλέον έχουν εκλείψει εκείνες οι φωνές της προοδευτικής και ριζοσπαστικής αριστεράς που τολμούσαν σε δύσκολες εποχές να έρθουν δημοσίως σε σύγκρουση με την εθνικοφροσύνη. Πλέον δύσκολα θα δούμε σχετικές αντιπαραθέσεις στα τηλεοπτικά παράθυρα, στα κοινοβουλευτικά έδρανα ή σε κεντρικού τύπου εκδηλώσεις, φιέστες κτλ. Κι αυτό λέει προφανώς αρκετά.

Είναι ενδεικτικό ότι εν έτη 2019, στο κατά τα άλλα εξευρωπαϊσμένο ελληνικό κράτος, συνεχίζεται η αναχρονιστική παράδοση των милитарιστικών μαθητικών παρελάσεων, της δημόσιας προσευχής στα σχολεία, ενώ η Εκκλησία εξακολουθεί να λειτουργεί ως πολιτικός παράγοντας που έχει δικαίωμα λόγου στο τι θα μαθαίνουν οι μαθητές, πως θα παντρεύονται και θα υιοθετούν παιδιά τα κάθε είδους ζευγάρια ενηλίκων, ποιες θεατρικές παραστάσεις θα παίζονται και ποιες όχι, ενώ κάθε συζήτηση έστω και για μερικό διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους, είναι δυνατόν να προκαλέσει μείζων πολιτική κρίση. Και για όλα αυτά η επίσημη αριστερά ποιεί την νήσσαν καθώς «η κοινωνία δεν είναι ακόμα έτοιμη να δεχτεί τέτοιες αλλαγές».

Η συντηρητικοποίηση της νέας πολιτικής της μεταπολιτευτικής αριστεράς φαίνεται από το στυλ που προσπαθεί να γαλουχήσει την κομματική νεολαία, ένα στυλ που υιοθετεί τα δυο στοιχεία του τρίπτυχου Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια, χωρίς αυτό της θρησκείας, κάνοντας την ΚΝΕ να μοιάζει τη δεκαετία του 1970 περισσότερο με οργάνωση κατηχητικού παρά με αριστερή νεολαία. Την ίδια στιγμή που σχεδόν τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της αριστεράς στις δυτικές χώρες, συνταράσσονταν από το εξεγερσιακό, ατίθασο και αναιδές πνεύμα του '68, από το διάχυτο αντικομφορμισμό, την

αντισυμβατικότητα και την αντικουλτούρα των '60s και '70s, βασικός ομιλητής στην εισήγηση του Γραφείου του Κεντρικού Συμβουλίου της ΚΝΕ τον Ιούνιο του 1977, κηρύσσει εκ του κομματικού άμβωνος: “Νομίζω ότι τα κυριότερα εμπόδια για τις όχι καλές σχέσεις με το σπίτι μπαίνουν από εμάς. Ο πρώτος λόγος για τις συγκρούσεις προκύπτει από την κακή συμπεριφορά προς τους γονείς. [...] Δεύτερο, οι συγκρούσεις προκύπτουν από τη χειροτέρευση των επιδόσεων στα μαθήματα ή τις σπουδές. Και τρίτο, από το ότι κάνουμε ξενύχια πολλά, ώρες πολλές χάνουμε σε άλλες απασχολήσεις, πάντως όχι εξαιτίας της ΚΝΕ. [...] Και ιδιαίτερα σοβαρό είναι το πρόβλημα με τα κορίτσια. Το ξέρετε πολύ καλά. Είναι μια παράδοση της ελληνικής οικογένειας. Τέλος πάντων, δεν μπορεί η κοπέλα να πηγαίνει συνέχεια κάθε βράδυ στις 1 και στις 2 τη νύχτα σπίτι της. Και λέει τότε ο γονιός, φταίει η ΚΝΕ, ενώ είναι γνωστό ότι δεν οφείλονται τα ξενύχια σε δουλειά της ΚΝΕ”. (<http://xyzcontagion.wordpress.com/2011/02/26/kne-gia-tin-agonistiki-taksiki-diapaidagogisi/>)

Οι νέες συνθήκες της μεταπολίτευσης ,πέρα από την υποταγή της αριστεράς στην εθνοκφορόσυνη, που είναι δεδομένη (και η οποία εθνοκφορόσυνη παρεμπιπτόντως δεν υποχώρησε κοινωνικά λόγω του αναρχικού ή αριστερού κινήματος αλλά λόγω της κυριαρχίας της πασοκικής σοσιαλδημοκρατίας κι ενός προοδευτικού αστικού κοσμοπολιτισμού στα πολιτικά πράγματα) δημιουργεί νέες προκλήσεις όπως η αναγκαιότητα συμπόρευσης του πατριωτικού στοιχείου με αυτό του αντί-νατοϊσμού και του αντί-ιμπεριαλισμού, κάτι που έχει διαπεράσει σύσσωμη όλη τη ραχοκοκαλιά της αριστεράς, τόσο της υποτελούς στον ιστορικό συμβιβασμό, τον κοινοβουλευτισμό και τον ευρώ-κομμουνισμό όσο και της επαναστατικής αντικοινοβουλευτικής αριστεράς, ένοπλης ή μη.

Υπό αυτό το πρίσμα,καμία εντύπωση δεν πρέπει να μας προκαλεί η εγκατάλειψη από ολοένα και περισσότερα αριστερά σχήματα (δεδομένου του κατακερματισμού του χώρου) παλιότερων πιο ριζοσπαστικών και διεθνιστικών θέσεων. Η πρόσδεση σε μια πιο real politic γραμμή, επιτάσσει την παραδοχή, ότι όσο νεφελώδες και μεταφυσικό κι αν είναι το πατριωτικό αφήγημα, άλλο τόσο λαοφιλές μπορεί να είναι, όποτε δεν υπάρχει τίποτα κακό στην εργαλειοποίηση οτιδήποτε λαοφιλούς. Πρόκειται για δύο διαφορετικές στάσεις οι οποίες στο δια ταύτα συναντιούνται στην ίδια ποιότητα λαϊκισμού: από τη μία η αριστερή υποταγή στην εθνοκφορόσυνη υπό το φόβο της σύγκρουσης με την εθνικιστική υστερία, και από την άλλη η εργαλειοποίηση του πατριωτισμού με αντί- ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά για λόγους εισοδισμού στην πατριωτική πολυκατοικία. Μάλιστα όσες άλλες φωνές τολμούν να αντιστέκονται σε αυτόν τον πειρασμό του λαϊκισμού, αφορίζονται αναφανδόν ως “πολιτική ουρά του μεταμοντερνισμού” και νοσηρά προϊόντα της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, στο ίδιο μήκος κύματος που η λαϊκή συνωμοσιολογική δεξιά μιλάει για θολοκουλτουριάρικο προοδευτισμό της Νέας Τάξης Πραγμάτων.

Επομένως, είτε έτσι είτε αλλιώς, η σύγκρουση, ειδικά σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, με θεωρίες και εθνικούς μύθους που ξεπλένουν τον τρόπο που έχουν χαραχτεί τα ελληνικά σύνορα ή την καταπίεση μειονοτήτων στο όχι και πολύ μακρινό παρελθόν, δεν εξυπηρετεί σε τίποτα. Και δεν είναι τυχαία η ισχνή καταγγελτική αναφορά τέτοιων ιστοριών (ή για την ακρίβεια ορισμένων μάλιστα πτυχών τους) σχεδόν πάντα στο περιθώριο κειμένων, σχεδόν πάντα με αστερίσκους και παρενθέσεις και σχεδόν πάντα με ένα ενοχικό ύφος ντροπής.

Καμία εντύπωση επομένως δεν μπορεί να προκαλεί και η στάση κομματιών της αριστεράς στο ζήτημα του Μακεδονικού και τη Συμφωνία των Πρεσπών, όπου και εκεί φαίνεται να τηρούν την ίδια στάση συμπόρευσης με την εθνοκφορόσυνη κάτω από το λάβαρο του αντί- ιμπεριαλισμού.

Μιλώντας για την Συμφωνία ωστόσο, καλό είναι να διευκρινιστούν και κάποια θέματα αναφορικά με αυτήν και πως αντιτάσσονται από αντί- ιμπεριαλιστική σκοπιά διάφορες δυνάμεις της αριστεράς.

Η Συμφωνία των Πρεσπών απο τη στιγμή που θα είναι τετελεσμένο γεγονός, θα επιταχύνει εξελίξεις, που αναμφίβολα εξυπηρετούν τις δυτικές δυνάμεις. Η ένταξη της χώρας στο NATO και την ΕΕ, εφόσον έχει λυθεί το ονοματολογικό, συντείνει στην περικύκλωση της Ρωσίας και στον περιορισμό της Τουρκικής διεξόδου στα Βαλκάνια, οπότε από αυτήν την άποψη η Συμφωνία έχει προφανώς και έναν συγκεκριμένο ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα που ευνοεί ξεκάθαρα τις Δυτικές δυνάμεις.

Από την άλλη η Συμφωνία αυτή δεν παύει να είναι μια επίδειξη ισχύος της Ελληνικής πλευράς επί της γειτονικής χώρας, την οποία αναγκάζει πέραν της αλλαγής του ονόματος της, να προβεί και σε συνταγματικές αλλαγές οι οποίες (πολύ σημαντικό σημείο αυτό) παύουν να αναγνωρίζουν την ύπαρξη μακεδονικής μειονότητας έξω από τα σύνορα της, πράγμα το οποίο είναι πλήρως ευθυγραμμισμένο με την λεγόμενη εθνική γραμμή για πάνω από 100 χρόνια.

Από την πρώτη στιγμή που ξανά προέκυψε το θέμα στην επικαιρότητα το 1992 με την σταδιακή κατάκτηση της Γιουγκοσλαβίας και την αυτονομιστική διάθεση των σλαβομακεδόνων της γιουγκοσλαβίας το Ελληνικό κράτος άρχισε από τη μία να αγχώνεται μήπως εκδηλωθούν αντίστοιχες τάσεις στις εναπομείνουσες σλαβομακεδονικές μειονότητες της Ελλάδας, ενώ από την άλλη διαφάνηκε μια ευκαιρία για την εκπλήρωση ενός ακόμα μεγάλου εθνικού στόχου που άκουγε στο όνομα “σύνορα με τη Σερβία”. Πλέον είναι γνωστό ότι υπήρχαν, έστω επί χάρτου ή σε επίπεδο διαβουλεύσεων, σχέδια σύμπραξης με το καθεστώς Μιλόσεβιτς και το ανάδελφον έθνος των Σέρβων ομόθρησκων μας, ακριβώς με στόχο τη μεθόδευση αυτής της γειτνίασης. Η εθνικιστική υστερία της δεκαετίας του 1990 με αφορμή το Μακεδονικό κινιόταν σε αυτούς τους δύο άξονες. Δεν είναι τυχαίο ότι ένα από τα κεντρικά συνθήματα που δονούσαν τις κατά πολύ μαζικότερες από τις σύγχρονες τους συγκεντρώσεις, ήταν το “ Η Μακεδονία είναι μία – Σύνορα με τη Σερβία”. Ούτε τυχαία ήταν η πλύση εγκεφάλου και η ανελέητη προπαγάνδα των ΜΜΕ για την προ-αιώνια ελληνο-σερβική φιλία, και σίγουρα δεν ήταν καθόλου τυχαία η εθελοντική συμμετοχή κομματιών της ελληνικής ακροδεξιάς στις εχθροπραξίες του γιουγκοσλαβικού μετώπου, πλάι πλάι με τους Σέρβους αδερφούς τους, των οποίων τα μαχαίρια στόμωναν στην Σεμπρένιτσα. Όμως για την αντί-ιμπεριαλιστική αριστερά αυτά ήταν ψιλά γράμματα, σημασία έχει ο καημένος ο Μιλόσεβιτς, αυτό το παρεξηγημένο παιδί, εκθρονίστηκε πριν κατασφάξει ολόκληρη τη Βοσνία.

Από τότε ως τώρα η αντί- ιμπεριαλιστική αριστερά παραμένει εγκλωβισμένη ανάμεσα σε δυο γραμμές: πως θα καταφέρει από τη μία, και να μην υιοθετήσει ένα λόγο που θα την κολλήσει στον τοίχο με χαρακτηρισμούς του παρελθόντος, που είναι εύκολο να βγουν από το συρτάρι ,και πως θα διατηρήσει ταυτόχρονα μια αντί- αμερικανική και αντί-ιμπεριαλιστική στάση. Αυτή η σχιζοειδής πολιτική συμπεριφορά οδηγεί και στα γνωστά σουρεαλιστικά έκτροπα του να βλέπουμε τον Μίκυ Θεοδωράκη βασικό ομιλητή στις συγκεντρώσεις με χειροκροτητές μέλη της Χρυσής Αυγής, ενώ το παρόν στα συλλαλητήρια δίνουν αριστερά κόμματα όπως η Λαϊκή Ενότητα και η Πλεύση Ελευθερίας με το Λαφαζάνη και την Κωνσταντοπούλου και τους οπαδούς τους, να λένε οπού βρεθούν και όπου σταθούν, πως δεν είναι όλοι όσοι κατεβαίνουν στα συλλαλητήρια φασίστες ή το άλλο, το ακόμα πιο νόστιμο: “ ας μη χαρίζουμε όλον αυτόν τον κόσμο στη Χρυσή Αυγή”. Ακόμα και η παρουσία του Λαφαζάνη σε μια εκπομπή φασιστικών προδιαγραφών, σε κανάλι ξεκάθαρης αντίστοιχης πολιτικής κατεύθυνσης, είναι πλήρως κατανοητή και συνεπέστατη το διχως άλλο, ειδικά αν λάβουμε υπό όψιν μας τα παραπάνω.

Στην όλη φαιδρότητα αυτού του κλίματος συγκαταλέγεται και η σε βαθμό εμμονής άρνηση αρκετών αριστερών ομάδων και παρατάξεων να αναφέρονται στην γειτονική χώρα με την επίσημη προσωρινή ονομασία της ολόκληρη, δηλαδή ως Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας ή εστω με τα ελληνικά αρτικόλεξα Π.Γ.Δ.Μ., αλλά κάνοντας χρήση των αγγλικών αρτικόλεξων που προκύπτουν από τη διεθνή ονομασία Former Yugoslav Republic of Macedonia, ήττοι FYROM. Η δικαιολογία φυσικά για αυτό είναι ότι η διεθνής ονομασία είναι πιο επίσημη αλλά κάνει μπαμ πως πρόκειται απλώς για ένα γελοίο πρόσχημα που δεν παύει παράλληλα να αποτελεί και ξεκάθαρη πολιτική τοποθέτηση. Η πραγματικότητα είναι, όσο αστείο κι αν φαίνεται, ότι απλά αποφεύγουν κάθε χρήση της ελληνικής σύνθετης ονομασίας που περιέχει τον όρο Μακεδονία για λόγους ακροατηρίου, ενώ με το FYROM, καθότι ξενόγλωσσο, και φέρνοντας πιο πολύ σε κανονική και ενιαία ονομασία παρά σε αρτικόλεξα, κρατούν την ισορροπία που θέλουν. (Μια μεγάλη πλειοψηφία στην ελληνική κοινωνία εξακολουθεί βλακωδώς και από άγνοια να θεωρεί το FYROM κανονικό όνομα και όχι αρτικόλεξα).

Εξάλλου όλη η επιχειρηματολογία της αντί-ιμπεριαλιστικής αριστεράς στο θέμα του Μακεδονικού είναι φαιδρή. Μιλούν ας πούμε αναφερόμενοι στην Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας για ένα κράτος κατασκευάσμα των ΝΑΤΟικών επιδιώξεων και ένα έθνος φάντασμα, ξεχνώντας ότι αποτελούν πολίτες ενός κράτους, εξίσου κατασκευάσματος των Μεγάλων Δυνάμεων και μέλη ταυτόχρονα του μεγαλύτερου στρατιωτικού συνασπισμού της εποχής, της Ιεράς Συμμαχίας, χωρίς τη βοήθεια των οποίων ελληνικό κράτος δεν θα είχε υπάρξει ποτέ. Βέβαια εδώ έχουμε άλλον έναν ακόμα μύθο που αποφεύγει η αριστερά να συγκρουστεί μετωπικά μαζί του που δεν είναι άλλος απο το μύθο της περήφανης εθνικής παλιγγενεσίας που επετεύχθη με το σπαθί στο χέρι και χάρη στην εθνική ελληνική λεβεντιά, και όχι επειδή οι ραγιαδες της εποχής ήταν διατεθειμένοι να υποσχεθούν μέχρι και στους Εσκιμώους ότι θα γίνουμε ταπεινό προτεκτοράτο τους. Ακόμα μια αριστερή υπόκλιση στην Εθνικοφροσύνη.

Παραβλέποντας όμως την προφανή παραπάνω γελοιότητα, καλό είναι να αναλογιστούμε τι συνεπάγεται αυτή η διαρκής άρνηση αναγνώρισης της γειτονικής κρατικής οντότητας σε μια ιδεολογική μάλιστα συμπόρευση με την ακροδεξιά. Αν δεν είναι αυθεντικό κρατικό μόρφωμα και έθνος τότε ποιανού κράτους επικράτεια είναι η ΠΓΔΜ, και ποιανού έθνους τμήμα αποτελεί ο πληθυσμός της; Μήπως της Σερβίας η μήπως της Αλβανίας; Ή μήπως της Βουλγαρίας; Ή τέλος μήπως της Ελλάδας που στιγμή δεν έχει σταματήσει να ονειρεύεται σύνορα με την Σερβία;

Προκύπτει λοιπόν ότι ανεξάρτητα από την αποδοχή ή μη, του δικαιώματος των γειτόνων μας στον αυτοπροσδιορισμό τους ως Μακεδόνες, αυτό που περισσότερο ενδιαφέρει, είναι η μη αποδοχή του δικαιώματος τους στην αυτονομία. Όντας σε ομηρία το γειτονικό κράτος για το πως θα ονομάζεται και επομένως με ποιούς όρους θα αναγνωριστεί επίσημα η αυτοδιάθεση του ως έθνος και λαός, παραμένει σε ένα διαρκές καθεστώς ανασφάλειας, που ευνοεί όλους τους γειτονικούς μεγαλοϊδεατισμούς να αναπτύσσονται και να προσπαθούν να βρουν ευκαιρία να αναζητήσουν διεύρυνση του ζωτικού τους χώρου.

Εξάλλου επίσης δεν είναι τυχαίο ότι τα προηγούμενα από την ανακίνηση του ζητήματος χρόνια, υπήρχαν σχεδόν σε όλα τα διεθνή φόρα, τους κύκλους διπλωματών αλλά και στις διαρροές μυστικών υπηρεσιών και υπουργείων εξωτερικών διαφόρων χωρών, σενάρια περί διαμελισμού της ΠΓΔΜ και διαμοιρασμού της στις γειτονικές βαλκανικές χώρες, της Ελλάδας συμπεριλαμβανομένης. Σταχυολογώντας δηλώσεις επισήμων διεθνών παραγόντων την εποχή αυτή θα διαπιστώσουμε πόσο διαδεδομένη υπήρξε η σεναριολογία διαμελισμού της Μακεδονίας: μέσα στο 2017 ο Αμερικανός πολιτικός, συνεργάτης του Τραμπ και πρόεδρος της υποεπιτροπής του Κογκρέσου για θέματα Ευρώπης, Ντάνα Ροραμπάχερ, δηλώνει σε αλβανικό τηλεοπτικό δίκτυο ότι τα Σκόπια είναι ένα αποτυχημένο κράτος κατασκευάσμα, που πρέπει να διαλυθεί και τα εδάφη του να διαμοιραστούν στους γείτονές του. Δύο χρόνια πριν το Μάιο του 2015 τον Μάιο του 2015, ο Ρώσος υπουργός Εξωτερικών, Σεργκέι Λαβρόφ, είχε αναφέρει, μιλώντας στην Ανω Βουλή, στη Μόσχα, ότι υφίσταται ζήτημα ενδεχόμενης μετατροπής του κράτους των Σκοπίων σε μια χαλαρή ομοσπονδία με καντόνια ή διχοτόμησης του μεταξύ Αλβανίας και Βουλγαρίας. (Βλ. <https://m.tribune.gr/world/news/article/341092/allages-sinoron-sta-valkania-diamelismos-skopion-ke-aftonomia-tis-vorias-ipirou.html>, 18 Μαρτίου 2017). Όχι πολύ καιρό μετά θα αρχίσουν να βλέπουν το φως της δημοσιότητας ελληνικά δημοσιεύματα που μιλούν για απόρρητη έκθεση της Interpol που προβλέπει “ακυβερνησία, χάος και διαίρεση των Σκοπίων”. Πιο συγκεκριμένα η αρμόδια κοινοτική επίτροπος, Φεντερίκα Μογκερίνι, φέρεται να κρούει τον κώδωνα του κινδύνου και να προειδοποιεί “για εξελίξεις που μπορεί να βάλουν «φωτιά» σε ολόκληρη την περιοχή”, εμπλέκοντας στην κρίση των Σκοπίων την Αλβανία, τη Βουλγαρία και την Ελλάδα, ενώ η έκθεση φέρεται να αναφέρει ότι για πρώτη φορά εμφανίστηκαν μεσαία άρματα μάχης στο Τέτοβο, μια πόλη στην οποία κυριαρχεί το αλβανικό στοιχείο, προβλέποντας “ότι είναι ζήτημα χρόνου να ξεσπάσει σύγκρουση, η οποία θα οδηγήσει με μαθηματική ακρίβεια στον διαμελισμό των Σκοπίων”. (Βλ. <https://m.tribune.gr/world/news/article/345448/aporriti-ekthesi-tis-europol-vlepi-chaos-sta-skopia-ke-pithano-diamelismo.html>, 1 Απριλίου, 2017).

Ένα χρόνο περίπου νωρίτερα, κάπου μέσα στο 2016 γνωστή αλβανική ιστοσελίδα (Lajmi.net) θα αποκαλύψει πως ο πρώην επικεφαλής της βρετανικής πρεσβείας στη Μπάνια Λούκα και διευθυντής του οργανισμού «Νιου Γιούροπ» που ασχολείται με την αξιολόγηση των κινδύνων στη νοτιοανατολική Ευρώπη, Τίμοτι Λες, σε βιβλίο που έχει γράψει περιγράφει πως θα διαμελιστούν σταδιακά τα “ ΣΚΟΠΙΑ” μέσα στο προσεχές χρονικό διάστημα, με την Αλβανία να είναι πρώτη στο χωρό των διεκδικήσεων. Όλα αυτά θα δρομολογηθούν, όπως περιγράφει ο Τίμοτι Λες, από την διαδοχική επανάφλεξη διαφόρων μειονοτικών ζητημάτων στο Βαλκανικό χώρο που θα σαρώσουν την ΠΓΔΜ με όλες τις γειτονικές της χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας, να βγαίνουν κερδισμένες. (Βλ. <https://amp.newsbomb.gr/bomber/prionokordela/story/704079/vretanos-diplomatis-vlepei-diamelismo-ton-skopion-se-alvania-voylgaria-ellada>, 12 Ιουνίου 2016).

Το κατα πόσον όλα αυτά τα σχόλια, δηλώσεις, εκθέσεις κτλ, το παρασκήνιο πίσω από αυτά και το κλίμα που δημιουργούσαν, απηχούσαν έναν πραγματικό κίνδυνο διαμελισμού της ΠΓΔΜ ή αν ήταν απλώς μια τεχνητή συνθήκη πίεσης για να προετοιμαστεί το έδαφος να υποκύψουν στους ελληνικούς εκβιασμούς προκειμένου να ενταχθούν στο ΝΑΤΟ, μικρή σημασία έχει. Είτε έτσι είτε αλλιώς, είτε ως πραγματικός κίνδυνος, είτε απλά ως απειλή και εκβιασμός, το κλίμα ήταν αρκετό ώστε να ξαναθρέψει μεταξύ άλλων τον υποβόσκων ελληνικό μεγαλοϊδεατισμό.

Η Συμφωνία των Πρεσπών επομένως κινείται, εκτός των άλλων, σε ένα πνεύμα πολιτικού ρεαλισμού, παρόμοιο με εκείνο του Συμφώνου Ελληνοτουρκικής Φιλίας του 1930, που υπογράφηκε ανάμεσα σε Βενιζέλο και Κεμάλ, τερματίζοντας τα απομεινάρια του ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού για επανάκτηση της Πόλης και της Αγίας Σοφιάς (όταν δηλαδή εξισώθηκαν οι περιουσίες των ανταλλάξιμων πληθυσμών) . Έτσι και τώρα, με αυτή τη Συμφωνία τερματίζονται τα θλιβερά, αλλά διόλου αμελητέα, απομεινάρια του ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού για “σύνορα με τη Σερβία” και από αυτήν την άποψη μόνο έτσι εξηγείται το κεντρικό μότο” πουλήσατε τη Μακεδονία”. Ποια Μακεδονία πουλήθηκε αλήθεια ; Μα φυσικά η “Βόρεια Μακεδονία της Ελλάδος”, την οποία αναγνωρίζοντας την επίσημα, ως άλλο κράτος υπό αυτό το όνομα, κάθε προσπάθεια διεκδίκησης της θα μας εξέθετε διεθνώς και πιθανόν να προκαλούσε αντιδράσεις ακόμα και την πιθανότητα ξένης επέμβασης. Γιατί κάπως έτσι λειτουργούν αυτά τα πράγματα από ότι έχει δείξει μέχρι τώρα η ιστορική εμπειρία. Να

γιατί βλέπουμε να ξεσηκώνεται κάθε είδους εθνικιστικό κατακάθι που ποιος ξέρει που ήταν καταχωνιασμένο προηγουμένως, όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Η στάση της αριστεράς λοιπόν, και μάλιστα εκείνης της αριστεράς που σε ένα ντελίριο πατριωτικού αντί-ιμπεριαλισμού συμπλέει σε κοινά μέτωπα με κάθε πτυχή της εθνοκροσύνης, φτάνοντας στο σημείο του να λέει πως δεν υπάρχει και πως δεν υπήρξε ποτέ ζήτημα μακεδονικής μειονότητας, αλλά ότι πρόκειται περί νατοϊκής προπαγάνδας, δε φτύνει μόνο το παρελθόν της. Κάνει κάτι πολύ χειρότερο. Ξεπλένει τις εγκληματικές πολιτικές ενός επεκτατικού στις αρχές του 19ου αιώνα κράτους, που χαρακτηρίζονται από μεγάλης κλίμακας σφαγές που ίσως μόνο για τεχνοκρατικούς λόγους (επι της διαφοράς των ποσοστών δηλαδή) να μη μπορούν να χαρακτηριστούν ως εθνοκάθαρση, αλλά που στην ουσία τα ποιοτικά χαρακτηριστικά τους έχουν αυτά τα στοιχεία. Χρησιμοποιεί μάλιστα το προκλητικό επιχείρημα ότι “εντάξει και οι άλλοι τα ίδια έκαναν”.

Ξεπλένει επίσης και τα εγκλήματα του ελληνικού κράτους στη μετά τη Συνθήκη του Βουκουρεστίου εποχή, καθώς αν δεν υπήρξε ποτέ μακεδονική μειονότητα, τότε δεν θα υπήρξαν και τα φερόμενα ως εγκλήματα εναντίον της. Εμπνευσμένη πολιτική αλήθεια. Υπάρχουν πολλά κράτη που θα έπρεπε να τη ζηλεύουν παριστάνοντας ότι οι μειονότητες εναντίον των οποίων εγκλημάτησαν στο παρελθόν απλώς δεν υπήρξαν, άρα δεν υπήρξαν και εγκλήματα εναντίον τους. Εδώ στο Ελλάδα φημιζόμαστε για την πονηριά μας εξάλλου.

Το αστείο όμως είναι ότι τελικά, και παρά τις σχετικές κορώνες για ξεπούλημα της Μακεδονίας, την επισημοποίηση της άρνησης της ύπαρξης μακεδονικής μειονότητας και επομένως και των εγκλημάτων εις βάρος της, έρχεται να σφραγίσει η ίδια η Συμφωνία των Πρεσπών που αναγκάζει το γειτονικό κράτος να παραδεχτεί και Συνταγματικά πλέον ότι δεν αναγνωρίζει μακεδονικές μειονότητες στην Ελληνική επικράτεια. Ξέρουμε τι σημαίνει αυτό; Ότι έτσι όλα αυτά τα εγκλήματα δε θα αναγνωριστούν ποτέ. Ότι ποτέ κανένας επίσημος φορέας δε θα μπορέσει να θέσει υπο όψιν κάποιου διεθνούς οργανισμού τα γεγονότα της περιόδου 1904-1913 αλλά και της επόμενης από αυτής ως το 1949, ή να μιλήσει για το ότι σλαβομακεδόνες με ελληνική υπηκοότητα και οι απόγονοι τους, παρέμειναν εξόριστοι χωρίς δικαίωμα επιστροφής, και μετά το 1980 και ότι οι περιουσίες τους κατασχέθηκαν παράνομα. Σημαίνει ότι κανένας ποτέ δε μπορέσει να εγείρει ζήτημα οικονομικών αποζημιώσεων ούτε άλλων αντίστοιχων αξιώσεων και ότι μια ανοικτή πληγή για την ελληνική εξωτερική και εσωτερική πολιτική έκλεισε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τηρουμένων των αναλογιών. Και ουρά αυτής της πολιτικής γίνεται κάθε αριστερή φωνή που κραυγάζει σε αντί- ιμπεριαλιστικό παροξυσμό ότι το μακεδονικό μειονοτικό ζήτημα το δημιουργεί ο ευρο-ατλαντικός ιμπεριαλισμός και οι κακοί Αμερικάνοι.

Τέλος τα πιο γελοία όλων των επιχειρημάτων που ακούγονται απο αντί- ιμπεριαλιστικά χείλη, είναι εκείνα που στεκόμενα κριτικά (sic) στον εθνικιστικό παροξυσμό των γειτόνων μας, που βλέπουν τους εαυτούς τους ως απογόνους του Μεγάλου Αλεξάνδρου, επισημαίνουν την ύπαρξη ατζέντας σκοπιανού αλυτρωτισμού και αναθεωρητισμού της Συνθήκης του Βουκουρεστίου.

Προσπερνώντας τα περί “Σκοπιανου Αλυτρωτισμού”, που ξεπερνούν σε αστειότητα μεχρι και τις φωνές που μιλούν για παλαιστινιακό αλυτρωτισμό έναντι του Ισραήλ, δεν μπορούμε να μην σχολιάσουμε την παρανοϊκή στάση των αριστερών πάνω στις διεθνείς συμφωνίες που επιβάλουν Μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις σε κατώτερες. Ενώ είναι γνωστό ότι όλοι οι όροι του Διεθνούς Δικαίου αλλά και η φιλοσοφία του είναι κτισμένη πάνω σε διεθνείς συμφωνίες που υπεγράφησαν, ακριβώς βάση ιμπεριαλιστικών βλέψεων και αντίστοιχων συσχετισμών δυνάμεων, η αριστερά άλλες φορές προχωρά σε καταγγελία του Διεθνούς Δικαίου και άλλες το επικαλείται ξανά, κατά πως την συμφέρει, σε μια ξεκάθαρη συμφεροντολογική αλα καρτ λογική .

Απόρροια της παραπάνω λογικής είναι και το γεγονός ότι η ελληνική αντί-ιμπεριαλιστική αριστερά μπορεί να καταγγέλλει βάση διεθνούς δικαίου την Τουρκική εισβολή και κατοχή της Βόρειας Κύπρου, αλλά να θεωρεί διεθνιστικό καθήκον τη Ρωσική εισβολή και κατοχή της Κριμαίας, ενώ και οι δύο περιπτώσεις είχαν ακριβώς τα ίδια χαρακτηριστικά: τόσο η Τουρκία το 1974 όσο και η Ρωσία το 2014, προχώρησαν στις προαναφερόμενες εισβολές με το επιχείρημα της διασφάλισης της ακεραιότητας των μειονοτήτων τους από εθνικιστικές πραξικοπηματικές κυβερνήσεις που τις έθεταν σε κίνδυνο. Το γιατί η μια περίπτωση είναι εισβολή και κατοχή ενώ η άλλη διεθνιστικό καθήκον βέβαια μόνο το μυαλό ενός έλληνα αντί-ιμπεριαλιστή μπορεί να το καταλάβει. Ίσως μάλλον γιατί το ποσοστό επι του συνολικού πληθυσμού, των ρωσόφωνων της Ουκρανίας να ήταν μεγαλύτερο από το αντίστοιχο ποσοστό τουρκοκυπρίων. Βέβαια αυτό είναι μια καθαρά ποσοτική διαφορά και ουδόλως ουσιαστική αλλά μικρή σημασία έχει μπροστά στο αντι- ιμπεριαλιστικό τυφλοσούρτη.

Το ανησυχητικό σε όλα αυτά βέβαια, και ο λόγος που χρειάζεται να αντιληφθούμε τη σχετική αντιπαράθεση πάνω στο Μακεδονικό σε μια σφαιρική βάση, είναι ότι παρατηρείται η επανενεργοποίηση ενός μεγάλου κομματιού της πατριωτικής και εθνικιστικής βάσης που βρισκόταν εν υπνώσει, και ότι αυτή η βάση έχει ερείσματα σε νευραλγικούς θεσμούς και υπηρεσίες του συστήματος, που σε αντίστοιχες καμπές στο παρελθόν είχαν αντιδράσει σπαμωδικά, κι ενώ κάτι τέτοιο φάνταζε μάλλον απίθανο.

Αυτό που θα πρέπει να μας ανησυχεί λοιπόν στην περίοδο που διανύουμε, δεν είναι μονάχα οι δυναμικές που βλέπουμε στο προσκήνιο αλλά κι αυτές που δεν βλέπουμε, γιατί μένοντας μόνο στις υπεραπλουστεύσεις περί αρμονικής σχέσης αστικού κράτους-παρακράτους, ξεχνάμε, ότι ουκ ολίγες φορές αυτές έχουν διασαλευτεί και περιέλθει σε μια πλήρως αντιδιαλεκτική φάση. Το γεγονός μάλιστα ότι σε όλο αυτό το κλίμα έχουν υπάρξει και αριστερές αντί- ιμπεριαλιστικές πινελιές κάνει τα πράγματα να φαντάζουν ακόμα πιο δυσοίωνα. Γιατί όταν όλα μπλέκουν και όταν όλα συναντιούνται σε ένα θολό πεδίο επίκλησης του Έλληνα λαού, που πάντα ξέρει και ποτέ δεν καταλαβαίνει που παν τα τέσσερα, οι κριτικές στάσεις υποχωρούν ολοένα και περισσότερο και αυξάνει η σύγχυση η θολούρα και ο λαϊκισμός. Παράγοντες που γεννάνε τέρατα. Αν μη τι άλλο κι αυτό ιστορικά βεβαιωμένο.